

Uniwersytet Medyczny w Lublinie

Katedra i Klinika Okulistyki Ogólnej i Dziecięcej

Kierownik Katedry i Kliniki: Prof. zw. dr hab. n. med. Robert Rejdak

20-079 Lublin, ul. Chmielna 1, Tel:81-53-28-601 Fax: 81-53-248-27

Recenzja

dorobku naukowego i organizacyjnego doktora nauk medycznych Joanny Konopińskiej oraz osiągnięcia stanowiącego podstawę ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego w rozumieniu art. 16 ust. 2 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym.

Oceny dokonałem w oparciu o przedstawiony autoreferat, zestawienie bibliometryczne opublikowanych prac naukowych wraz z własną kwerendą bazy Web of Science, załączone do dossier egzemplarze publikacji składających się na tzw. osiągnięcie naukowe oraz o lekturę dostępnych w bibliotecznych bazach danych innych publikacji dr n. med. Joanny Konopińskiej.

Podstawowe dane o kandydacie

Dr Joanna Konopińska studia medyczne na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Białymstoku ukończyła w 2005 r. i po odbyciu rocznego stażu podyplomowego rozpoczęła pracę w Klinice Okulistyki AM w Białymstoku, kierowanej wówczas przez prof. Zofię Mariak. Doktorat uzyskała w 2012 roku, na podstawie pracy „**Wpływ fakoemulsyfikacji zaćmy na głębokość komory przedniej i szerokość kąta przesączania w oczach z jaskrą**”. Egzamin specjalizacyjny z okulistyki zdała również w r. 2012 i od tego roku jest asystentem w Klinice Okulistyki. Odbyła dwa staże chirurgiczne w klinice okulistyki Wojskowego Instytutu Medycznego w Warszawie, które zaowocowały wprowadzeniem do macierzystej kliniki technik minimalnie inwazyjnych operacji jaskry, jak też nawiązaniem współpracy naukowej, w wyniku której ukazały się wspólne publikacje w prestiżowych czasopismach naukowych. Ponadto Habilitantka uczestniczyła w licznych kursach i szkoleniach, m.in. w zakresie diagnostyki i leczenia zachowawczego oraz operacyjnego jaskry.

Działalność kliniczna

Ten aspekt działalności zawodowej, obok osiągnięć naukowych, stanowi istotny aspekt w działalności zawodowej Autorki. Habilitantka w autoreferacie opisała swoje dokonania w tym zakresie, podała również, jakie działy chirurgii oka najbardziej ją interesują, w jakich już zdobyła szczególne doświadczenie i w jakim kierunku chciałaby dalej rozwijać swoje zainteresowania zawodowe. Informacje te znajdują potwierdzenie w poszczególnych częściach autoreferatu, są również zawarte w publikacjach naukowych kandydatki, jak również wynikają z wieloletniej obecności w środowisku polskiej okulistyki.

Można więc stwierdzić, że dr Joanna Konopińska posiada 15-letni staż okulistyczny, w tym 9 lat po zdobyciu specjalizacji. Jest to czas zupełnie wystarczający, aby zdobyć odpowiednie doświadczenie zawodowe. Warto w tym miejscu podkreślić, że swoje doświadczenia zawodowe zdobywała w jednym z najbardziej renomowanych w kraju ośrodków okulistyki klinicznej – Wojskowym Instytucie Medycznym w Warszawie, kierowanym przez profesora Marka Rękasa. Z publikacji Habilitantki wynika, że w swojej klinice zajmowała się m.in. prowadzeniem randomizowanych prób klinicznych, analizą ich wyników oraz opracowaniem ważnych szczegółów technicznych operacji przeciwjaskrowych, które w dużej mierze sama wykonywała. Również z publikacji, ale także ze wzmianek w autoreferacie można wywnioskować, że bliską jej dziedziną jest chirurgia minimalnie inwazyjna jaskry a także metody planowania operacji okulistycznych z użyciem nowoczesnych implantów. Co ciekawe, swoją działalność naukową prowadziła będąc wyłącznie na etacie szpitalnym co dowodzi jej dużej determinacji i zaangażowania w proces naukowy.

Podsumowując tę część recenzji należy stwierdzić, że Dr Joanna Konopińska jest zawodowo dojrzałym okulistą z kilkunastoletnim stażem zawodowym, znanym i cenionym w kraju. Warto już tutaj zauważyć, że tematyka naukowa większości jej publikacji dotyczy zagadnień czysto klinicznych, co w moim przekonaniu, wzmacnia argumentację na rzecz uznania dorobku naukowego aplikanta - klinicysty jako szczególnego wkładu w rozwój reprezentowanej przez niego dziedziny wiedzy klinicznej.

Działalność dydaktyczna i organizacyjna.

W okresie uczęszczania na studia doktoranckie w Akademii Medycznej w Białymstoku Habilitantka prowadziła dydaktykę w zakresie okulistyki: ćwiczenia, wykłady i seminaria ze studentami polsko i anglojęzycznymi. Od 2018 roku do chwili obecnej prowadzi też studenckie koło okulistyczne, które ma na swoim koncie kilka ciekawych publikacji w międzynarodowych czasopismach posiadających impact factor oraz doniesień zjazdowych. Dr Konopińska udziela się również w ogólnouczelnianym ruchu naukowym studentów: m.in. zdobywa środki i organizuje uczelniane konferencje studenckich kół naukowych oraz zasiada w jury sesji naukowych. Z działalnością dydaktyczną i popularyzującą naukę wychodzi również poza macierzystą uczelnię, n.p. uczestnicząc organizacji i biorąc udział w konferencjach Stowarzyszenia Chirurgów Okulistów Polskich, czy organizując warsztaty z kanaloplastyki dla innych chirurgów okulistów z Polski.

Dr Joanna Konopińska udziela się w działalności organizacyjnej. Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Okulistów i jednocześnie przewodniczącą Oddziału Podlaskiego. Zorganizowała współpracę i prowadzi wspólne projekty naukowe z placówkami naukowymi za granicą (Colima-Meksyk) oraz w Polsce (Warszawa, Lublin). Uzyskała liczne granty uczelniane oraz była laureatką stypendium unijnego Unii Europejskiej w ramach „Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki Priorytet VIII – Regionalne Kadry Gospodarki, Działanie 8.2, Transfer wiedzy” a także prowadziła projekt KBN pt. „Wpływ fakoemulsyfikacji zaćmy na głębokość komory przedniej i szerokość kąta przesączenia w oczach z jaskrą”. Zrecenzowała dziesiątki prac nadesłanych do druku, m.in. do czasopisma Journal of Clinical Medicine, Clinical Ophthalmology, International Journal of General Medicine, Scientific Reports a także na zaproszenie od Wydawnictwa Naukowego Tygiel do sporządzenia recenzji monografii habilitacyjnej pt. „Wczesna wykrywalność jaskry w zależności od poziomu ciśnienia wewnątrzgałkowego – trudności diagnostyczne”.

Oceniając działalność dydaktyczną Habilitantki należy stwierdzić, że w czasie kilkunastu lat życia zawodowego zajmowała się z sukcesami dydaktyką przed- i podyplomową w swojej macierzystej klinice i uczelni. Zatem można uznać, że dr Joanna Konopińska jest doświadczonym i odpowiednio wyszkolonym nauczycielem akademickim,

gotowym do przejścia do dalszych etapów pracy dydaktycznej, związanej z opieką nad innymi pracownikami naukowymi i promowaniem prac doktorskich.

Działalność naukowa

Wizyta na portalu Web of Science pozwala aktualnie zidentyfikować 46 publikacji z udziałem Habilitantki (w chwili składania autoreferatu było ich 32), i chociaż Autorka w autoreferacie podała, iż jej impact factor wynosi 42.435, to w rzeczywistości aktualny wskaźnik to aż 90.146, co dowodzi jak aktywnym jest naukowcem. Warto z uznaniem zauważyć, że dr Joanna Konopińska jest pierwszym autorem w publikacjach zamieszczonych w najwyżej punktowanych czasopismach okulistycznych: Journal of Medical Science czy Scientific Reports. Liczba streszczeń zjazdowych z jej udziałem wynosi 20, w tym 11 międzynarodowych.

Na „osiągnięcie naukowe” habilitantki składają się 4 prace, o łącznej sumie IF 10.195. stanowiące ekwiwalent pracy habilitacyjnej. Pozostając nadal przy grupie 32 prac opublikowanych w czasopismach z IF (licząc razem z 4 pracami stanowiącymi „osiągnięcie”) można jeszcze dodać, że wśród nich aż 20 stanowią prace oryginalne, 7 prace poglądowe, pozostałe to listy do redakcji, opisy przypadków i inne.

Tak więc patrząc z formalnego, opartego na bibliometrii punktu widzenia należy uznać, że dorobek naukowy Habilitantki jest wysoce istotny, w większości składa się z prac oryginalnych, przy tym osobisty jej wkład w przygotowanie tych opracowań jest znaczący, lub nawet decydujący, o czym świadczą pierwsze autorstwa większości publikacji. Tym samym spełnia warunki stawiane ustawowo oraz zwyczajowo kandydatom do uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

Osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę ubiegania się o stopień doktora habilitowanego.

Zawarte jest w cyklu czterech prac z pierwszym autorstwem Habilitantki, opublikowanych w wysoko notowanych czasopismach o profilu klinicznym, których łączny IF wynosi 10.95 punktów. Tematy poszczególnych prac odnoszą się do różnych zabiegów chirurgii jaskry, których wspólnym pierwiastkiem jest charakter łączony tych zabiegów z fakoemulsyfikacją zaćmy a zebranych pod hasłem **„Skuteczność i profil bezpieczeństwa łączonych zabiegów przeciwjaskrowych”**. W cyklu tych artykułów Autorka postanowiła poszukać obiektywnych czynników, które skłaniały doświadczonego operatora do podjęcia określonej decyzji o doborze danego zabiegu chirurgicznego. Kolejne prace obrazują rozwój zawodowy Habilitantki który koresponduje z aktualnym trendem w chirurgii jaskry: oprócz stosowania klasycznej chirurgii penetrującej, stopniowe wprowadzanie do instrumentarium minimalnie inwazyjnych metod chirurgicznych, które cechuje duży profil bezpieczeństwa, co umożliwia ich stosowanie już we wczesnych etapach leczenia neuropatii jaskrowej.

W pierwszej pracy pt. „, Prospective randomized study comparing combined phaco-ExPress and phacotrabeulectomy in open angle glaucoma treatment: 12- month follow-up” Habilitantka dokonała bardzo ważnego spostrzeżenia. Jak się okazało, pacjenci u których implantowany jest seton Ex-Press mają większą roczną utratę komórek śródbłonna rogówki w porównaniu z pacjentami po trabekulektomii. Jest to szczególnie ważne zagadnienie, gdyż pacjenci z jaskrą niejednokrotnie mają zmniejszoną ilość komórek śródbłonna, wywołaną zwyczajami ciśnienia wewnątrzgałkowego, czy przewlekłym stosowaniem leków przeciwjaskrowych. Z pracy tej płynie wniosek, że każdorazowo przed zabiegiem należy przeanalizować dokładnie jakość i ilość komórek śródbłonna rogówki i u pacjentów młodszych, z przewidywaną

dłuższą średnią życia, pomimo atrakcyjności zabiegu z użyciem implantu Ex-Press wywołanego jego mniejszą inwazyjnością, warto jednak zdecydować się na klasyczną trabekulektomię.

W przypadku kolejnej publikacji: "Phacotrabeculectomy versus phaco with implantation of the Ex-Press device: surgical and refractive outcomes – a randomized controlled trial" Autorka po raz kolejny porównuje te dwa rodzaje zabiegów tym razem w zależności od wpływu na błąd refrakcji po zabiegu, wywołany ręką chirurga, a skutkujący niejednokrotnie koniecznością noszenia okularów przez pacjenta po zabiegu. Jak się okazuje, obie te operacje wywierają podobny wpływ na refrakcję pooperacyjną. W literaturze światowej istnieją dość liczne, iż po trabekulektomii występuje astygmatyzm indukowany interwencją chirurgiczną, do tej pory nie było jednak tego tematu w odniesieniu do implantacji setonu Ex-Press. Tak więc i w tym wypadku trabekulektomia nie jest (jak można było się spodziewać) bardziej ryzykowna pod względem wystąpienia astygmatyzmu indukowanego chirurgicznie. Pośrednio z tej pracy można wnioskować o dużej wprawie Autorki w wykonywaniu tych zabiegów, bo zaprezentowane przez nią wyniki wypadają bardzo dobrze na tle dotychczasowych doniesień w literaturze w odniesieniu do wielkości astygmatyzmu pooperacyjnego.

Z kolei w publikacji pt. „A prospective, randomized study of the effect of fixation sutures during phacotrabeculectomy on intraocular pressure and incidence of ptosis” dochodzi do próby poszukiwania czynników, które mogłyby zwiększyć skuteczność zabiegów przeciwjaskrowych. Jak wiadomo zabiegi klasyczne są związane z poduszką filtracyjną, której wadą jest naturalna tendencja do włóknienia po zabiegu, co z kolei powoduje stopniowy wzrost ciśnienia wewnątrzgałkowego, który może wystąpić wraz z czasem, który upłynął po zabiegu. Badanie to próbuje rozstrzygnąć czy sposób fiksacji gałki ocznej podczas operacji może wpływać na procesy naprawcze spojówki, a przez to wpływać na funkcję poduszki. Jak się okazuje nie było takiego wpływu który by osiągnął wartość istotną statystycznie, natomiast uwidocznił się trend w postaci lepszej ostrości wzroku u pacjentów z fiksacją rogówkową. Jest to bardzo ciekawa obserwacja kliniczna, z całą pewnością warta rozwinięcia tego tematu i kontynuowania badań nad tą kwestią.

Ostatnia praca z cyklu to: "The effectiveness of first-generation iStent microbypass implantation depends on initial intraocular pressure: 24-month follow-up-prospective clinical trial". Stanowi ona wspomniany zwrot w kierunku zabiegów minimalnie inwazyjnych, które przez ostatnią dekadę są coraz bardziej popularne w chirurgii jaskry. Jak się okazuje, selekcja pacjentów do tego rodzaju zabiegów jest bardzo ważna. Habilitantka postanowiła w warunkach klinicznych sprawdzić, czy teoria prezentowana przez znanego badacza Battista i współpracowników, która mówi iż przy wysokich wartościach ciśnienia wewnątrzgałkowego ściana kanału Schlemma wpukla się w światło kanałów kolektorów uniemożliwiając odpływ cieczy wodnistej ma odzwierciedlenie w praktyce klinicznej. Autorka zaplanowała eksperyment kliniczny w którym porównała skuteczność zabiegów z zastosowaniem iStentów u pacjentów w zależności od ciśnienia przez operacją. Wnioski płynące z przeprowadzonego eksperymentu wskazują, iż nawet prawidłowo implantowany iStent do kanału Schlemma nie spełni swojej roli, jeżeli kanały kolektory, stanowiące kolejne piętro odpływu cieczy wodnistej z oka, nie będą drożne. Do zjawiska tego dochodzi przy wartościach ciśnienia 25 mmHg lub więcej, i w takich przypadkach korzystnym rozwiązaniem jest wybranie innego rodzaju operacji. Z doświadczenia tego płynnie wniosek, iż podczas kwalifikacji pacjenta do chirurgii jaskry, należy wziąć również pod uwagę potencjalną wydolność dystalnych dróg odprowadzających ciecz wodnistą z oka.

Oceniając ogólnie cykl prac opisujących „osiągnięcie” należy przede wszystkim wyrazić uznanie dla warsztatu naukowego Habilitantki. W tym wypadku wypada ona imponująco, gdyż wszystkie badania były przeprowadzane w

sposób prospektywny randomizowany na łącznej grupie ponad 240 własnoręcznie wykonanych operacji tego typu oraz dodatkowo – 40 operacji wykonanych w innym wiodącym ośrodku okulistycznym. Jak wiadomo ten model badania jest najbardziej wartościowy w doświadczeniach klinicznych i niesie najbardziej obiektywne wyniki. Dodatkowo wymaga wiele pracy, umiejętności planowania i zdolności organizacyjnych, czym wykazała się Habilitantka. Samodzielnie zaprojektowała przedsięwzięcie badawcze, konsekwentnie je wykonała, na koniec trafnie, a równocześnie powściągliwie wyciągnęła wnioski, co świadczy o jej profesjonalizmie naukowym. Dowodem na to może być chociażby sam fakt opublikowania wszystkich prac w wysokich rangą, impaktowanych czasopismach zagranicznych. Udział Habilitantki w każdym z tych opracowań był nie tylko znaczący, ale wręcz wiodący. W mojej opinii dr Joanna Konopińska swoim opracowaniem wniosła nie tylko znaczący wkład w rozwój chirurgii jaskry, ale również udowodniła, że ma wszelkie kwalifikacje do stworzenia własnej „szkoły naukowej”, aby dawać innym młodym naukowcom przykład w zakresie naukowych technik badawczych.

Dorobek naukowy habilitanta poza częścią wydzieloną jako „osiągnięcie naukowe”.

Publikacje składające się na dorobek naukowy Joanny Konopińskiej są - jak na kilkunastoletni okres pracy - liczne oraz niezwykle różnorodne w formie i treści oraz w ich wartości wyrażonej tak w kategoriach bibliometrycznych, jak i merytorycznych.

Pokaźne miejsce w dorobku naukowym dr Konopińskiej zawierają ściśle kliniczne opracowania dotyczące różnorodnych metod chirurgii jaskry. Pierwszą grupę stanowią opracowania dotyczące małoinwazyjnej metody operacyjnej jaką stanowi kanaloastyka. Habilitantka poświęciła temu zagadnieniu 3 opracowania: 1) “Canaloplasty in the treatment of primary open-angle glaucoma: patients’ selection and perspectives”. 2) “Canaloplasty and phacocanaloplasty: a review of complications and their management”, 3) “Mini-canaloplasty as a modified technique for the surgical treatment of open-angle glaucoma”. Jest to o tyle interesujące, iż ta metoda uważana jest za dosyć trudną technicznie i jedynie nieliczne ośrodki w Polsce stosują ją u pacjentów w sposób rutynowy.

Kolejne bardzo interesujące zagadnienie to cykl publikacji przedstawiających wyniki leczenia za pomocą mikroinwazyjnej chirurgii jaskry z zastosowaniem iStentów („Mid-term evaluation of the safety and efficacy of the iStent trabecular micro-bypass system combined with phacoemulsification.” „Treatment of open-angle glaucoma with iStent implantation combined with phacoemulsification in polish Caucasian population.” “Effectiveness of iStent trabecular micro-bypass system combined with phacoemulsification vs. phacoemulsification alone in patients with glaucoma and cataract depending on the initial intraocular pressure”). Autorka analizuje w nim różne aspekty leczenia za pomocą jednego z najmniejszych implantów okulistycznych. Jest to technika operacyjna która w porównaniu do tradycyjnej trabekulektomii ma zdecydowanie lepszy profil bezpieczeństwa. Metody MIGS święcą rozwijają się bardzo dynamicznie w ciągu ostatnich kilku lat, co skutkuje coraz bardziej powszechnym ich stosowaniem oraz wprowadzaniem coraz nowszych wariantów implantów i technik. W mojej opinii publikacje te są bardzo cenne prace, gdyż przeszukując bazy bibliograficzne, poza pracami ze współautorstwem Habilitantki, można natrafić na niewiele prac pochodzących z Polski które są poświęcone temu zagadnieniu. Podsumowaniem doświadczeń klinicznych Autorki w tym zakresie jest praca pogładowa „Microinvasive glaucoma surgery: a review of Schlemm’s canal-based procedures”.

Inny kierunek badań klinicznych reprezentuje cykl artykułów poświęconych badaniu ultrabiomikroskopowemu. Dotyczą one morfometrii różnych zmian tęczówki i okolic kąta przesączania, które mogą być mylone z guzem tęczówki. Należą tu dwie kolejne prace: „The effectiveness of ultrasound biomicroscopic and anterior segment optical coherence tomography in the assessment of anterior segment tumors: long-term follow-up” oraz „Clinical features of iris cysts in long-term follow-up”. Obie bazują na obszernym materiale klinicznym badań obrazowych, nienagannej metodologii ich interpretacji oraz, jak w innych opracowaniach Habilitantki, na ścisłej konfrontacji z obszernym, systematycznym przeglądem piśmiennictwa. Wyniki tych opracowań są bardzo cenne pod względem klinicznym, gdyż przyczyniają się do ułatwienia wczesnej diagnozy potencjalnie niebezpiecznych zmian guzowatych w oku.

Kolejną grupą wartościowych publikacji, wartą w dorobku wyodrębnienia m.in. ze względu na osobiste zaangażowanie Habilitantki w dziedzinę chirurgii oka, są te odnoszące się do subiektywnych doznań pacjentów związanych z operacyjnym leczeniem zaćmy. Znajdujemy tu opracowania dotyczące oceny pacjentów poszczególnych etapów operacji zaćmy pod względem bodźców bólowych (“Comparison of subjective preoperative experiences of patients before first- or second-eye cataract surgeries” oraz “Subjective opinions of patients about step-by-step cataract surgery preparation”) oraz oceny doznań słuchowych w trakcie zabiegu (“Comparison of auditory sensations in patients who underwent cataract phacoemulsification surgery in the first and second eye”). Są to prace o tyle ciekawe, że przedstawiają spojrzenie pacjenta na rutynowe procedury wykonywane podczas fakoemulsyfikacji. Dzięki tym spostrzeżeniom można je modyfikować zapewniając lepszy komfort pacjenta, a co za tym idzie poprawiając współpracę na osi pacjent-chirurg. Jest to kolejny eksperyment Habilitantki którego wyniki można zastosować w pracy klinicznej i poprawić pośrednio wyniki przeprowadzanych operacji.

Nie wszystkie z prac dr Joanny Konopińskiej pozostają w kręgu okulistyki; np. samych tylko prac odnoszących się do epidemii COVID-19 można w dorobku Habilitantki naliczyć co najmniej 4, wszystkie powstałe w ciągu ostatniego roku i opublikowane w profilowych czasopismach klinicznych. A porusza w nich Autorka takie zagadnienia jak stosunek rezydentów do szczepień przeciwko COVID-19, problemy psychologiczne osób narażonych na Covid-19 (jak stres i samotność), a także wpływ epidemii na stopień realizacji programu specjalizacji z okulistyki. Przedstawione przez Habilitankę wyniki budzą obawy, czy rezydenci, którzy nie są w stanie otrzymać w dobie pandemii odpowiedniego szkolenia, będą w stanie w przyszłości wdrożyć odpowiednie specjalistyczne procedury na czas w procesie leczenia pacjentów. Ponadto może to wpłynąć na proces kształcenia w kolejnych latach, gdyż ci lekarze będą w przyszłości kształcić kolejne pokolenia okulistów. Pozytywny aspekt płynący z tych badań to korzystne opinie dotyczące szkolenia wirtualnego lub przy użyciu symulatorów. Jeśli prawdą jest, że metody wirtualne okażą się tak samo skuteczne jak metody tradycyjne wówczas będzie możliwe uzyskanie wysokiego poziomu wykształcenia młodych lekarzy.

Komentując ogólnie dorobek naukowy dr Joanny Konopińskiej można stwierdzić, że odznacza się ona wyjątkową aktywnością na polu naukowo-badawczym. Przede wszystkim, posiada ogromną erudycję w dziedzinie okulistyki oraz niezwykły temperament badacza, które pozwalają jej podejmować rozmaite i różnokierunkowe przedsięwzięcia badawcze. Przy tym nie unika też tematów dosyć nawet odległych od okulistyki. Wszystkie jej opracowania łączy prawidłowe ugruntowanie tematu w literaturze, nienaganna metodologia wykonania zadania badawczego oraz staranność w prowadzeniu sprawozdania naukowego. Łącząc te wszystkie cechy można stwierdzić, że Habilitantka posiada profesjonalny warsztat naukowo-badawczy, nieczęsto spotykany wśród klinicystów.

Podsumowanie i konkluzja recenzji

Podsumowując stwierdzam, że dorobek naukowy Habilitantki jest obszerny i wielokierunkowy, a przy tym w znacznej swojej części opublikowany w znaczących czasopismach naukowych o obiegu międzynarodowym. Habilitanta jest pierwszym lub drugim autorem w znakomitej większości tych opracowań, lecz praktycznie we wszystkich opublikowanych w najbardziej prestiżowych czasopismach okulistycznych. W publikacjach tych Autorka ujawnia głęboką erudycję okulistyczną oraz doskonałe opanowanie warsztatu naukowo-badawczego. Walory te pozwalają jej tworzyć pomysłowe i ważne opracowania oryginalne, syntetyczne opracowania (prace pogładowe) dotyczące ważnych zagadnień okulistycznych i ogólnomedycznych, jak też zabierać głos w dyskusjach prowadzonych na forum konferencji okulistycznych. Dorobek naukowy spełnia również formalne kryteria bibliometryczne stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego.

Dr Joanna Konopińska przedstawiła osiągnięcie naukowe w formie 4 publikacji zamieszczonych w prestiżowych czasopismach o profilu okulistycznym. We wszystkich tych doniesieniach jest pierwszym autorem, przy czym ich warsztatowa perfekcja nie pozostawia wątpliwości, że udział w nich Habilitantki jest wiodący: od pomysłu i zaplanowania badania, poprzez zebranie i opracowanie danych klinicznych oraz precyzyjne przedstawienie i przedyskutowanie wyników, zawsze w konfrontacji z profesjonalnie wyselekcjonowanym piśmiennictwem. Cykl publikacji osnutych wokół motywu poprawy bezpieczeństwa łączonych procedur przeciwjaskrowych spełnia wymogi stawiane w postępowaniu kwalifikacyjnym na stopień doktora habilitowanego w dziedzinie medycyny.

Dr Joanna Konopińska posiada odpowiednie doświadczenie zawodowe w dziedzinie okulistyki, ma też znaczące osiągnięcia dydaktyczne, m.in. przez wiele lat prowadziła z sukcesami studenckie koło naukowe okulistyczne co skutkowało publikacjami w międzynarodowych czasopismach naukowych. Ma na swoim koncie również znaczne osiągnięcia organizacyjne, jak inicjowanie i prowadzenie programów naukowych oraz współpracę naukową na skalę międzyuczelnianą i międzynarodową. Organizowała konferencje i spotkania naukowe zarówno studenckie, jak w ramach działalności Polskiego Towarzystwa Okulistycznego. Jest recenzentką kilkudziesięciu prac w anglojęzycznych czasopismach naukowych.

Dorobek naukowy, publikacje stanowiące osiągnięcie naukowe oraz działalność dydaktyczno - organizacyjną wykazują jednoznacznie, że Habilitantka spełnia warunki przewidziane Ustawą o stopniach i tytułach naukowych

Wnoszę zatem do Wysokiej Rady Dyscypliny Nauk Medycznych Uniwersytetu Medycznego w Białymstoku o dopuszczenie dr n. med. Joanny Konopińskiej do dalszych etapów przewodu habilitacyjnego.

Lublin, 28.12.2021

Prof. zw. dr hab. n. med. Robert Rejdak

Prorektor ds. Umiejdzynarodowienia i Cyfryzacji

Kierownik Katedry i Kliniki Okulistyki Ogólnej i Dziecięcej

Uniwersytetu Medycznego w Lublinie

Prezes Stowarzyszenia Chirurgów Okulistów Polskich

Uniwersytet Medyczny w Lublinie
Katedra i Klinika Okulistyki Ogólnej i Dziecięcej
20-079 Lublin, ul. Chmiełna 1
tel. 81 532-86-01, fax 81 532-42-27